

KAS PASIDARO ILGAI NEINANT ISPAZINTIES?

121

Niekas iš mūsų nenori sau ologo. Priešingai, kiekvienas kaupiamė kuo daugiau gerų. Kai siekiame smžinosios savo laimės, taip pat noriamė turėti daugiau nuopelnų. Tačiau, kas nelina dažniau išpažinties, tas pats sau sunaikina nemažomis pastangomis sukauptą gerą atgamtinį gyvenimui. Tokia mano, jog jis nepadaro tik vieno nereikšmingo dalyko - nelina dažniau išpažinties, o is tiesų su tuo nelimu nepasidaro daugelio kitų dalykų ir taip žmogus labai save nusarkiaudžia. Dabar es ir norėjau jums paaiškinti, kas pasidaro ilgai neinantiems išpažinties.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Mūsų dvasinis atgamtinis gyvenimas remiasi pašvenčiamąja malone. Tiek Dievai mes verti, tiek esame geri. Drauge su mūsų gerumu tada yra geri ir mūsų veiksmai, geriau sakant, nuopelningi. Taigi, kol esame pašvenčiamojoje maloneje, Dievo akyse daug sveria ir mūsų malda, ir ismalda, ir pesnikas, ir kiti geri darbai artiaui ar šau pačiam. Jie tada pelno mums pas Dievą dar didesnę pašvenčiamosios malonės laipinę, krauna mums atgamtinį turtą danguje. Ir mūsų santykiai tada su Dievu vis tobulėja ir tobulėja, nes yra parenti meile. Mes tada esame Dievo prieteliai ir tokio su skaitomė dievą. Sunki nuodėmė tuos pičiuliškus santykius suardo, nes suardo mūsų meilę Dievui. Darydami priešiską veiksmą Dievo valiai mes parodomė, jog atsisakomė jo, jog nenorime jo myleti. Drauge su tuo mūsų atsisakymu nuo Dievo meiles, nebetenka prasmės ir visa tai, kas buvo anksčiau padaryta. Jei gu mes tikrą savi pičiulį iskoneveikiame ir visai

kitaip išleidžiame, tai senoji mūsų su juo
 bičiulyste tuo pačiu likviduojama ir visos
 mūsų pas ją turėtas geras taip pat atkrinta.
 Syki nebėra bičiulystės, nebėra nei jokio
 gero, kuris juo remiasi. Taip pat yra ir čia.
 Kaip tik padaroma sunki nuodėmė, mūsų bičiuliški
 santykiai su Dievu yra suardomi ir visos
 mūsų pas ją sukauptas geras mūsų pačių
 yra likviduojamas. Dėl to nusidėjėlis, nežiūrint,
 kaip labai geras prieš tai buvo, prieš Dievą yra
 tik nusidėjėlis, tik blogas ir tai visiškai
 ne nuogas, be jokių nuopelnų. Padarytieji
 geri darbai jo akyse neturi vertės, nes mūsų
 gerumas pavirto į nedorumą. Ir ne tik
 padarytieji, bet visi kiti tokiam stovyje
 daromieji geri darbai. Draugystė ir prietelystė
 remiasi abimem pusėm, o ne tik viena. Kai
 žmogus ją suardo, jis pats tampa Dievui ne
 draugu. Pad, jeigu tas nedraugas ir norėtų
 vėl draugystę atstatyti, čia nebeužtenka
 jo vieno. Tam įvykti ir iš Dievo pusės
 reikia dovanojimo. Bet tas dovanojimas irgi
 nesteina be išėjusiojo prisidėjimo, be išėjimo
 atitaisyimo. Be reikalo sutvarkymo net jo
 geras darbas gali būti priimtas kaip naujas
 išėjimas, pasityčiojimas. Juk gyvenime
 kaip tik taip ir būna. Kai du susipyksta ir
 dėl to tampa nedraugais, joks geras darbas
 jų nesuartina, kaip tik prisipažinimas čia
 suklydus ir taip draugystė atstatoma. Niekas
 nei nemėgina išleisti kiti kokią nors
 dovana, kol jis su anuo nesuistaikė, kadangi
 ta dovana yra ne draugo, o priešo dovana
 ir ji jau nesiskaitydo dovana, bet erzinimu
 ar kokiu kitu pokštu. Puo būdu nusidėjęs
 žmogus praranda pas Dievą visus savo
 gerų darbų nuopelnus ir nebegeuna jų už
 visus kitus gerus darbus, kuriuos jis padaro
 nuodėmės, tai yra neprietelystės su Dievu
 stovyje. Kada apie tai kalbama, mes visiškai
 neliečiame čia paties svarbiausio dalyko:

suaraytos prietelystės, su kuria yra susietas dangus ir pragaras. Po sunkios nuodėmės žmogus tampa ne tik visiškai atgamtiskai apipleštas: be jokių gerų darbų ir be teisės į dangų, bet ties juo kabo anžinojo pasmerkimo bausmė. Faigi, pakliuva, kaip sakoma, į nepavydėtiną padėtį.

Debar pažiūrėkime, kas būna, kai nusidėjėlis ilgai neina išpažinties. Be aiskinimų suprantama, jog jis tokį sau nepavydėtiną stovį pratešia tiek ilgai, kaip ilgai jis jos neina. "at išpažintis manas gražina pašvenčiamąją malonę ir taip nutraukia beveisi gyvenimą. Debar įsivaizduokime, kad žmogus po išpažinties netrukus sunkiai nusidėjo, sakysime iš tingėjimo sekmadienį neišklause šv. Mišių, ką daugelis labai lengvai padaro, o išpažinties ateina tik kitais metais per rekolekcijas, tai kas pasidaro su visais tais praėjusiais metais? Jie jam būna visiškai išbraukiami kaip geri metai iš gyvenimo. visus juos jis pragyveno nemalonės stovygje. Tai yra tokioje būsenoje, kurioje jienegalėjo padaryti nieko gero amžinajam gyvenimui. Galėjo jis toliau vaikščioti į bažnyčią ir klausyti šv. Mišių, galėjo jis daug ką sušelpiti varge, galėjo daug pasinikauti ir meistis ir viskas tas "ant tuščios", kaip sakoma. Ir tas tuščiai, ir kas prieš tuosmetus buvo gero padaryta būnant be sunkios nuodėmės, palleke nuairę. Priedo dar jam visus metus virš galvos kabėjo psvojus numirti ir patekti į pragarą. Teologai sako, jog gerų darbų darymas, būnant sunkioje nuodėmėje tegali žmogų privesti tik prie atgailos, tai yra susitaikymo su Dievu ir atgavimu pašvenčiamosios malonės, kitaip sakant, prie kitų metų geros išpažinties, jeigu jis nesipriešina Dievo veikimui. Bet būti tik pašvenčiamosios malonėje be nuopelnų, tai nei kiek ne daugiau kaip būti tuščiam puodai. Puodas geras,

nekišuras ir tinkamas, bet tuščias. O dangaus gerbė priklausys nuo mūsų pilnumo, nuo įdėtų pastangų į gerus darbus, kuriuos padarysime bendradarbiaujant su Dievo malone, atšėt, su jo pagalba. Ir šitą sąvęs epipilėšimą mes padarome neidami dažniau išpažinties. Žinoma, jeigu sunkios nuodėmės nepadarysime, to nestitiktų ir jos neinant, bet kas iš tų tokių sunkiai per metus nenusidėda?

Tai gi, būnant taip silpniems, kaip dabar esame, ir taip dažnai nuslystant į sunkias nuodėmes, jau vien dėl to reketų eiti dažnos išpažinties, kad galėtume daryti sau nuopelnigus gerus darbus. Kad galėtume daryti vis naujus malonės stovyje ir greitai atgauti prarastus nuopelnus per padarytas sunkias nuodėmes. Dėl to ir sakame, kad išpažinties reikia eiti taip dažnai, kaip dažnai pasitaiko padaryti sunkią nuodėmę.

Jeigu norime dažnai eiti išpažinties, tai labiau saugokis sunkios nuodėmės. Jei gi jos nesisaugai, ir beveik kasdieną atkrenti, tai ir išpažinties vaiksčiok taip dažnai, kad ir tą pačią dieną ar, blogiausiu atveju, artimiausią sekmadienį galėtumei ją panaikinti ir vėl grįžti į malonės stovį. Kitos išėities tokiems nėra. Šitai suprantant, pasirodo neįkainuojama vertė ir paties atgalios sakramento. Kada žmogus žino, kam jis eina išpažinties, kaip žino, ko jis eina į krentuvę ar važiuoja į turgų.

Savo apsilėidiam neapilėškime sąvęs dangui. Amen.